

РЕШЕНИЕ

№ 3000

гр. София, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 25.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **1126** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба от Н. С. Б. от [населено място], чрез пълномощника му адвокат И. Е. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 22-0271-000279/03.12.2022г, издадена от С. М. К. - мл.автоконтрольор в РУ-Х. при ОД на МВР Х., на основание чл.171, т.1, б."б" от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, затова че на на 03.12.2022г. в [населено място], ул.Г.М.Д., до бл.3041 посока [населено място], управлява л.а.м.Волво, Ц 30 2, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. Г. С., след концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство Алкотест Дрегер, която проверка отчела 0,98 промила в издишан от водача въздух. В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност на заповедта, които се свеждат до постановяването ѝ при неправилно приложение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Жалбоподателят твърди, че заповедта не отговаря на изискванията за форма на административния акт, тъй като в нея не е посочен срока за който се отнема временно свидетелството му за управление на МПС, както и че не е спазена процедурата по Наредба №1/19.07.2017г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, тъй като при установената концентрация на алкохол при водача, той не е следвало да бъде придружаван от полицейските органи до здравното заведение

за вземане на кръвна проба, а в конкретния случай е бил придружен от полицейските служители, с което са нарушени правата му. Твърди се, че е поправена датата на издаване на ЗППАМ. Иска се отмяната на заповедта. Ретендират се разноси.

Ответникът - мл.автоконтрольор в РУ-Х. при ОД на МВР Х., редовно призован, не се явява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената Заповед № 22-0271-000279/ 03.12.2022г, издадена от мл.автоконтрольор С. М. К. от РУ-Х. при ОД на МВР Х., на основание чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена ПАМ, описана като „отнемане на свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК]". Като фактически основания за издаване на заповедта е посочено, че в [населено място], ул.Г.М.Д., до бл.304 посока [населено място], управлява л.а.м.Волво, Ц 30 2, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. Г. С., след концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, на 03.12.2022г.. Съобразно посоченото в заповедта, на водача Б. е извършена проверка с техническо средство Алкотест Дрегер, като техническото средство отчело 0,98 промила в издишан от водача въздух. На водача е издаден талон за медицинско изследване, с посочен в заповедта номер , като същият приел показанията на техническото средство и не е пожелал да даде кръв за химическа експертиза.

В заповедта, в разпоредителната ѝ част, след налагане на принудителна административна мярка – Временно отнемане на СУМПС №[ЕИК], липсва друг текст. Посочено е пред кой орган и по какъв ред и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 03.12.2022г.

Срещу Н. Б. на 03.12.2022г. е съставен и Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 805118/ 03.12.2022г., в който фактите на извършеното нарушение са посочени, както в ЗППАМ.

По делото са приети като доказателства материалите, съдържащи се в административната преписка. Страните не ангажират в съдебното производство други доказателства.

След като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК съдът прави следните правни изводи:

Оспорената Заповед № 22-0271-000279/ 03.12.2022г, издадена от мл.автоконтрольор в РУ-Х. при ОД на МВР Х., се обжалва в 14-дневен срок от връчването на заповедта на адресата, от активно легитимирано лице, за което индивидуалният административен акт е неблагоприятен, т.е. жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, се явява основателна.

Заповед № 22-0271-000279/ 03.12.2022г е издадена от материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б."а", т.6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая мл.автоконтрольор в РУ-Х. при ОД на МВР Х. е надлежно упълномощен, съгласно представената по делото Заповед № 1253з-21/14.01.2022 г. на Директора на ОДМВР Х..

Постановена е в писмена форма, но не съдържа всички изискуеми от закона

реквизити. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 5 АПК, всеки индивидуален административен акт трябва да съдържа разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът на изпълнението, която разпоредителната част обективира волята на административния орган. Доколкото именно разпоредителната част на заповедта създава права или задължения или отнема права, законът изисква тя да бъде ясна, точна и да не поражда каквито и да било съмнения относно отнетите права или създадените задължения. За да бъде разпоредителната част законосъобразна, тя трябва да съответства на предмета на административното производство, като за страните в производството този предмет е необходимо да бъде конкретно установен. Принудителната административна мярка е израз на съществена по интензитета административна държавна принуда, поради което за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, която произтича от преследваната от закона цел. Посоченото следва от изискването на принципа за съразмерност, заложен в чл. 6, ал.2 от АПК.

В случая, в заповедта, в разпоредителната ѝ част е посочено, че се налага мярка „Временно отнемане на СУМПС №285827185”, но не е посочено за какъв срок временно се отнема СУМПС.

По аргумент от чл.24 ал.1 т.5 от Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина срока за отнемане на СУМПС на основание чл.171 т.1 б.”б” от ЗДвП е до решаване на въпроса за отговорността на водача, не за не-повече от 18 месеца. Независимо, че срока на временното отнемане е посочен в цитираната разпоредба, изискванията на чл.59 ал.1 т.5 от АПК за съдържанието на разпоредителната част на акта, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението, в конкретния случай не са спазени, а посочването само на текста „Временно отнемане” не е достатъчно за формалната изрядност на акта.

Като не е посочил срок на мярката, административният орган е допуснал съществено нарушение на изискванията за форма на издадения от него акт, тъй като за адресата на заповедта не е възможно да установи за какъв временен период трябва да търпи последиците от наложената мярка, а според закона времевата продължителност е ограничена – и то от две обстоятелства – изтичане на 18-месечен срок или решаване на въпроса за отговорността на водача. Този порок е неотстраним и представлява достатъчно основание за отмяна на заповедта по чл.146, т. 2 от АПК като незаконосъобразна.

Останалите оплаквания в жалбата – за наличието на поправка на датата на издаване на заповедта в частта за месеца, както и за придружаването на водача от органите на МВР до здравното заведение, съдът намира че не представляват съществени процесуални нарушения, отразяващи се на законосъобразността на ЗППАМ, доколкото поправката е чисто техническа, безспорна е датата на извършване на нарушението и на издаване / връчване на заповедта, тъй като същата – 03.12.2022г. е посочена ясно още два пъти в заповедта. Придружаването на водача до здравното заведение за вземане на кръвна проба не е доказано да е осъществено от полицейски органи, тъй като видно от посоченото в заповедта, още при съставянето ѝ, водача не е пожелал да даде кръвна проба, при което е безпредметно придружаването му до здравно заведение.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.1 от АПК Областна дирекция на МВР Х. /като юридическо лице, в структурата на което е включено РУ Х./, следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски в общ размер 410лв - 10лв за държавна такса и 400лв за адвокатско възнаграждение. Водим от горното мотиви и на основание чл.172, ал.2, предложение второ от АПК , съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. С. Б. от [населено място] за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0271-000279/ 03.12.2022г, издадена от мл.автоконтрольор в РУ-Х. при ОД на МВР Х..
ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР Х. да заплати на Н. С. Б. от [населено място], ЕГН [ЕГН], 410 /четиристотин и десет/ лв. направени по делото разноски.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: